

2. Кармаза О.О. Міжнародне спадкове право. – К.: Видавець Фурса С.Я. – КНТ, 2007. – 327 с.
3. Рубанов А.А. Наследование в международном частном праве. – М.: Наука, 1972. – 543 с.
4. Фединяк Г.С., Фединяк Л.С. Міжнародне приватне право: підручник. – 4-те вид., (доп. і перероб.). – К.: Атіка, 2009. – 500 с.
5. Шупінська О. Становлення інституту права власності в міжнародному приватному праві / О. Шупінська // Право України. – 2006. – №7. – С. 127–130.
6. Розгон О. Вплив походження дитини на можливість спадкування: національний та міжнародний аспекти / О. Розгон // Национальный юридический журнал: теория и практика. – Октябрь 2016. – С. 100–105.
7. Хороша Т.С. Становлення і розвиток колізійного законодавства в галузі спадкування / Т.С. Хороша // Актуальні проблеми міжнародних відносин. – 2016. – Випуск 127 (частина II). – С. 123–131.

Рівна А.

студентка IV курсу ВКЕП ТНЕУ

*Науковий керівник: к.ю.н., ст. викладач кафедри міжнародного права та європейської інтеграції ТНЕУ
Кравчук М.Ю.*

СПІВРОБІТНИЦТВО МІЖ УКРАЇНОЮ ТА ЄВРОПЕЙСЬКИМ СОЮЗОМ У СФЕРІ ЮСТИЦІЇ, СВОБОДИ ТА БЕЗПЕКИ

На сьогоднішній день одним із основних питань євроінтеграційних процесів є співробітництво між Україною та ЄС у сфері юстиції, свободи та безпеки. Важливість такого співробітництва обумовлена як наявністю спільного кордону, що вимагає налагодження зв'язків для подолання спільних викликів, так і потребами зміцнення міждержавних зусиль для вирішення спільних проблем з метою створення загальноєвропейського простору свободи та безпеки.

Нормативно правовою базою даного напрямку роботи є:

- План дій Україна – ЄС у сфері юстиції, свободи та безпеки (План дій ЮСБ, затверджений у червні 2007 р.);
- План-графік імплементації Плану дій ЮСБ (затверджений у квітні 2008 р.).

Під час Спільного засідання Підкомітету №6 Україна – ЄС «Юстиція, свобода та безпека» (12-13 травня 2009) проведено чергову спільну оцінку стану виконання Плану-графіку.

18 червня 2007 року Україна та ЄС підписали Угоду про спрощення оформлення віз та Угоду про реадмісію осіб. 23 липня 2012 року була підписана Угода про внесення змін до Угоди між Україною та ЄС про спрощення оформлення віз, яка набрала чинності 1 липня 2013 року.

29 жовтня 2008 було започатковано безвізовий діалог Україна – ЄС. У ході Саміту Україна – ЄС 22 листопада 2010 року в Брюсселі держава отримала План дій лібералізації візового режиму для короткотермінових поїздок громадян України до ЄС.

Зміцнило позиції питання щодо співробітництва між Місією ЄС EUBAM з надання прикордонної допомоги Україні та Молдові. У 2011 році мандат EUBAM було продовжено на 48 місяців до 1 грудня 2015 року.

23-24 липня 2015 року в Києві пройшло Перше засідання Підкомітету з питань свободи, безпеки та юстиції Комітету асоціації Україна – ЄС. Під час засідання аналізувався стан реалізації Плану дій з лібералізації візового режиму, запобігання й боротьба з корупцією, реформа судової системи, органів прокуратури та правоохоронних органів, правове співробітництво, захист персональних даних тощо[2].

Основними стратегічними цілями такого співробітництва є:

— зміцнення партнерства і практичного співробітництва між Європейським Союзом, його країнами-членами та Україною у сфері юстиції, свободи і безпеки;

— підтримка зусиль України у зміцненні демократії, забезпеченні захисту прав і фундаментальних свобод людини. Сприяння посиленню стабільності і ефективності відповідних державних установ для загального зміцнення верховенства права;

— продовження роботи з Україною для забезпечення застосування принципів верховенства права, незалежності та ефективності судової влади, включаючи доступ до правосуддя і належного управління;

— забезпечення ратифікації і повної імплементації найбільш важливих міжнародних інструментів у сфері юстиції та внутрішніх справ;

— продовження створення відповідної законодавчої бази для ефективної співпраці у сфері юстиції, свободи і безпеки відповідно до міжнародних та стандартів ЄС, а також проведення роботи для забезпечення ефективної імплементації і застосування таких стандартів;

— посилення зусиль у напрямі зміцнення інституційних спроможностей із залученням у разі потреби громадськості, включаючи використання можливостей неурядових організацій та представників ділових кіл.

Оновлений План дій встановив ряд погоджених завдань і напрямів співробітництва та імплементації:

1. Свобода: вдосконалення управління міграцією, включаючи притулок і боротьбу з нелегальною міграцією; сприяння людським контактам та подорожам при посиленні співпраці у сфері управління кордонами і безпеки документів.

2. Безпека: протидія тероризму і організованій злочинності, в тому числі шляхом зміцнення правоохоронного співробітництва, зокрема у напрямі боротьби з проявами торгівлі людьми, незаконного ввозу мігрантів, незаконного переміщення наркотиків та інших заборонених товарів, корупції, підробки документів, відмивання грошей та іншими видами протиправної діяльності.

3. Юстиція: реформування судової системи для забезпечення її незалежності, неупередженості і ефективності та посилення правового співробітництва між ЄС і Україною у цивільних і кримінальних справах» [3].

У Плані дій 2007 р. передбачалося, що його План-графік буде «живим» документом, який оновлюватиметься принаймні один раз на рік. Пріоритети співробітництва мали переглядатися Підкомітетом №6 «Юстиція, свобода та безпека» і міністрами юстиції і внутрішніх справ ЄС та України в ході

проведення засідань у форматі Україна – Трійка ЄС, для чого підкомітет №6 мав збиратися принаймні один раз на рік. Додатково Група з питань юстиції, свободи та безпеки у Києві, яка складалася з представників країн – членів ЄС (аташе з питань ЮСБ, офіцери зв'язку, консульський персонал) та Європейської Комісії, мала право проводити регулярні зустрічі з метою обговорення питань Плану дій 2007 р. У п. 5 V розділу Плану передбачалося, що для підтримки заходів, визначених у цьому документі, буде «в межах існуючих пріоритетів» надана фінансова допомога ЄС а «нові інструменти зовнішньої допомоги суттєво збільшать гнучкість її застосування» [1, с. 98].

Варто зазначити, що саме у вищезгаданому документі було зазначено про такі стратегічні національні імплементаційні заходи, як: державна програма боротьби з торгівлею людьми; національна стратегія по боротьбі з переміщенням наркотиків, відповідно до Стратегії та Плану дій ЄС з протидії наркоманії; антикорупційна стратегія з метою суттєвого зменшення рівня корупції відповідно до рекомендацій експертів Ради Європи.

Список використаних джерел

1. Бабін Б. В. Механізми програмного правового регулювання взаємодії України та Європейського Союзу / Б. В. Бабін, О. О. Грінченко // [Електронний ресурс] – Режим доступу: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/apmv_2013_117\(1\)_10](http://nbuv.gov.ua/UJRN/apmv_2013_117(1)_10).

2. Право Європейського Союзу: підручник / за ред. В. І. Муравйова. // [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту: http://www.library.univ.kiev.ua/ukr/elcat/new/detail.php3?doc_id=1464286

3. План дій Україна – ЄС у сфері юстиції, свободи та безпеки від 18 червня 2007 р. // [Електронний ресурс] – Режим доступу до сайту: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

Різник Д.

*студентка магістратури юридичного факультету
Тернопільського національного економічного університету
Науковий керівник: к.ю.н., старший викладач кафедри міжнародного права та
європейської інтеграції ТНЕУ
Коруц У.З.*

МІЖНАРОДНЕ ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ АНТИДИСКРИМІНАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЗА ОЗНАКОЮ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ

Згідно, Конституції України людина є найвищою соціальною цінністю, а забезпечення її прав та свобод є обов'язком держави. Аналогічною є позиція європейських держав, і як наслідок, останні 30 років відбувається еволюція прав людини, в тому числі рівності. Для забезпечення принципу рівності, шляхом ратифікації міжнародних документів держави зобов'язуються створити на національному рівні ефективний антидискримінаційний механізм.

Наявність антидискримінаційного законодавства в державі є однією з передумов становлення її як європейської правової держави. Заборона дискримінації на державному рівні, призводить до того, що рівень забезпечення прав людини у суспільстві значно підвищується. А